

AUTOR BESTSELLERU
ZÍTRA ZAČNU NOVÝ ŽIVOT!

GILLES LEGARDINIER

VŠECHNO JE
JINAK !

GILLES LEGARDINIER

VŠECHNO JE
JINAK !

2014

Copyright © 2012 by Éditions Fleuve Noir,
Département d'Univers Poche
Translation © 2014 by Slavomír Míča
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z francouzského originálu **COMPLÈTEMENT CRAMÉ!**,
vydaného nakladatelstvím Fleuve Noir, Paříž 2012,
přeložil Slavomír Míča

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková

Korektura: Milena Nečadová

Sazba písmem Centurion Old: Dušan Žárský

Ilustrace obálky: Denisa Jánská

Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2014

ISBN 978-80-7303-992-9

1

Byla noc, trochu chladná. Před hotelem Savoy v centru Londýna přecházel sem a tam před velkým skleněným oknem postarší muž oblečený do smokingu, který horečnatě vytukával něco na svém mobilním telefonu. Organizátor večírku, který se konal ve velkém salónu, se vynořil na chodbě a zamířil k němu. Za ním se otočnými dveřmi linuly zvuky žesťových nástrojů orchestru, který právě hrál skladbu Cola Portera.

„Pořád žádné zprávy od pana Blakea?“ zeptal se.

„Všemožně se s ním snažím spojit, ale neodpovídá. Dejte mi ještě chvílku.“

„To je vážně nepříjemné. Doufám, že se mu nestalo něco vážného...“

Leda by právě umíral, to jediné by ho omlouvalo! Pomyslel si muž s telefonem v ruce.

Sotva organizátor odešel, vytočil číslo pevné linky svého nejstaršího přítele. Po vyslechnutí nahraného vzkazu řekl neutrálním tónem:

„Andrewe, tady Richard. Jestli tam jsi, tak to prosím tě zvedni. Všichni tady na tebe čekají. Já už nevím, co jim mám říkat...“

A najednou to jeho přítel zvedl.

„Všichni na mě čekají? Kde?“

„Díky bohu, ty tam vážně jsi! Neříkej mi, že jsi zapomněl na slavnostní večer *Podnikatele roku*... Upozorňoval jsem tě, že se budu snažit, aby tě jmenovali.“

„To je od tebe moc milé, ale já na tohle vůbec nemám náladu.“

„Andrewe, oni tě nejen nominovali, ty jsi to taky vyhrál. Tak ti oznamuju, že tu cenu jsi získal ty!“

„No to je vážně fantastické. A co jsem vyhrál? S ohledem na věk ostatních účastníků to asi není nic převratného. Koupel? Gastroskopie?“

„Teď není vhodný čas na žerty. Oblékni se a okamžitě sem přijď.“

„Já nikam nepojedu, Richarde. Vzpomínám si, že jsi mi o té ceně říkal, ale taky si dobře vzpomínám, jak jsem ti povídal, že mě to vůbec nezajímá.“

„Uvědomuješ si, do jaké situace jsi mě tím dostal?“

„Můj milý, do téhle situace ses dostal sám. Já od tebe nic nechtěl. To je jako kdybych ti objednal dvě tuny ústřic, protože tě mám rád, a pak bych hrál komedii, že je musíš všechny sníst...“

„Okamžitě přijď, jinak řeknu tvé služebné, že praktikuješ voodoo, a ona už k tobě nikdy nevkročí.“

Blake vyprskl smíchy:

„Tak to už musíš být v opravdovém průšvihů, když vymýšlíš takové hlouposti! Takhle strašit nebohou Margaret! Upřímně, to je jako kdybych ti já hrozil, že udám tvou ženu na *Komisi pro udržování dobrého vkusu* za to, co udělala se svým účesem a vašim pejsánkem...“

„Melissu z toho vynech. To není vtip, Andrewe. Jestli nepříjdeš, víš, čeho všeho jsem schopen.“

„Myslíš jako tehdy, když jsi mě chtěl udat za krádež té opičky, kterou doma chovala paní Robertsonová? Až do smrti si

myslela, že jsi to zvíře snědl. A Margaret ti určitě neuvěří. Řeknu jí, že bereš drogy. Jestli ji tím přinutíš opustit můj dům, tak ti zaplatím týden na Bahamách s tvou ženou a tím jejím účesem.“

„Přestaň s účesem mojí ženy!“ rozčílil se Ward. „To už stačí, Andrewe! Já se bil za to, abys tuhle cenu dostal, tak mi udělej tu radost a přijď si ji aspoň převzít, a pěkně rychle.“

„Zbožňuju, když zvyšuješ hlas. Když jsme byli mladí, tvoje výbušnost se mi na tobě líbila. Jsem ti moc vděčný, že se kvůli mně takhle namáháš, ale tentokrát se mnou v téhle hře nepočítej. Já na tebe nejsem nijak zlý. Říkal jsem ti to hned od začátku. Takové večírky jsou nudné a ceny, které si tihle samolibí lidé udělují, nemají žádnou hodnotu. Nepřijdu. Ale kdyby ses chtěl stavit na sklenku něčeho dobrého, budu velmi rád, protože na dnešek nic nemám.“

Ward se dusil vzteky:

„Dobře mě poslouchej, Blakeu: jestli se na mě vykašleš, může tím naše přátelství dost utrpět.“

„Za celou tu dobu, co se známe, milý Richarde, jsme měli stovky příležitostí, kdy jsme se na sebe mohli pořádně naštvat. Při tom všem, co si celou dobu provádíme, by to nebyl vůbec žádný problém...“

Za těch pět desítek let, co se znali, Andrew Blake skutečně mnohokrát způsobil, že jeho parťák ztratil nervy, ale dnes večer to byl naprostý vrchol.

„Andrewe, prosím tě...“

„V tom stavu, v jakém se nacházím, můžu trochu potěšení najít jedině v tvé přítomnosti. Prostě jim řekni, že jsem se praštil do hlavy a že si nevzpomínám ani na své jméno. Jestli chceš přítomné něčím pobavit, řekni jim, že si myslím, že jsem Mr. Proper a že jsem tě v jedné z posledních chvil, kdy jsem byl při smyslech, požádal, ať převezmeš tu cenu za mě. Můžeš si ji klidně i nechat.“

Organizátor vycházel z hotelu, aby se vrátil ke svým povinnostem. V poslední chvíli Ward pošeptal svému příteli do sluchátka:

„Slibuju ti, že za tohle mi, kamaráde, pěkně zaplatíš.“

„Život už se chystá, aby tě pomstil, milý příteli. I já tě srdečně zdravím.“

Richard Ward zavěsil, nasadil odměřený výraz ve tváři a řekl:

„Andrew Blake byl právě hospitalizován s něčím naléhavým!“

„Bože můj!“

„Ale není v ohrožení života. Pokud vám to bude vyhovovat, mohu cenu převzít jeho jménem. Jsem si jistý, že se bude na sebe hodně zlobit, že vám takto pokazil slavnostní večer...“

2

Andrew Blake seděl u svého pracovního stolu. Zaklapl notebook a zavřel oči. Pomalým a opatrným pohybem, jako by byl nevidomý, sjel rukama z počítače, položil je dlaněmi dolů po obou stranách přístroje a rukama se dotýkal hladkého dřevěného povrchu. Před ním u tohoto stolu sedával jeho otec. Tehdy neexistovaly ani počítače, ani měsíční reporty. To byly úplně jiné časy.

Andrew měl stále zavřené oči. Poslepu hladil prsty zaoblený okraj opotřebeného dubového stolu, jeho bočnice a mosazné držáky zásuvek. Cítil teplo dřeva a chlad kovu. Tolik různých pocitů a také vzpomínek. Tento rituál prováděl, jen když se cítil opravdu špatně a znaveně. Jako dnes večer. Z celého toho malého podniku, který zdědil, zůstal netknutý jen tento jediný pozůstatek minulosti. Časem se změnilo úplně všechno: adresa, objem tržeb, stroje, výzdoba, lidé, on sám. Vývoj šel kupředu tak rychle, že Andrew chvílemi už nepoznával to, čemu zasvětil velkou část svého života.

S očima pořád zavřenýma otevřel poslední zásuvku vpravo dole a zalovil uvnitř. Nahmatal v něm obrovskou kancelářskou sešívačku, kterou jako malé dítě sotva uzvedl, tři trhací bločky, zapalovač a bronzové těžítka, které mu darovali jeho zaměstnanci. Tolik různých relikvií, které mu umožňovaly si

nejen vzpomenout, ale přímo se i přenést do časů, kdy byl život jednodušší, kdy všechno nezáviselo jen na něm, kdy ještě nebyl tím nejstarším ze všech. Když se dotýkal těch všedních předmětů, uměl si znovu kompletně představit ten svět, který okolo něj existoval dřív, počínaje starým zvoněním telefonu až po vůni oleje a horkého plechu, která sem stoupala ze sousedící dílny. Znovu slyšel hlas svého otce, jeho rychlou a vážnou řeč, která mu byla tak blízká. Co by si asi myslel o situaci, v níž se dnes nachází jeho syn? Jakou by mu dal radu? Po letech se z Andrewa postupně stal pan Blake. Otevřel oči a zavřel zásvuku.

Už dlouhou dobu byl citlivý na věci, které člověk dělá naposledy, aniž by si to v některých případech uvědomoval. Připomněla mu to jedna konkrétní událost: poslední večeře s otcem. Normální večeře, na jejímž konci na ně usměvavá matka naléhala, ať rychle dojedí, aby nezmeškala film v televizi. O čem mluvili? O všem i o ničem. Povídali si s bezstarostností těch, kteří si myslí, že si toho budou zítra moci sdělit ještě víc. Prasklá aorta za ně během noci rozhodla jinak. A ta obyčejná chvíle se najednou stala něčím zásadním, a zároveň konečným. Ten večer se odehrál už téměř před čtyřiceti lety, ale přesto, když si na něj Andrew znovu vzpomněl, cítil na prsou stejnou bolest, stejný pocit závratě jako by se mu pod nohama propadala zem. Od té doby se bál, aby mu život nevzal to, na čem lpěl. Ba ještě hůř, odnesl si z toho strach, že uvidí, jak mu život bere lidi, které má rád. Vytvořil si proto osobní filozofii: cenit si každé vteřiny, protože vše se může každým okamžikem úplně zhroutit.

Strach ale nedokáže zabránit nebezpečí a tento pocit zase nezabránil neštěstí, aby znovu udeřilo. Andrew následně prožil mnoho dalších posledních okamžiků: se svou ženou Dianou, která se smála opřená o jeho rameno, když ji ještě živou držel

v náruči – to bylo ve čtvrtek v poledne. Nebo jednou ve středu večer, když ho jeho dcera Sarah poprosila, aby jí před spaním vyprávěl pohádku. Poslední tenisový zápas. Poslední den, kdy se spolu všichni tři dívali na film. Poslední rozbor krve, jehož výsledky si přečetl bez jakéhokoliv zájmu. Ten seznam byl nekonečný a každým dnem na něm přibývaly další položky. Všechny ty důležité i bezvýznamné věci, které člověku zmizí ze života ještě předtím, než si uvědomí jejich hodnotu, až se náhle všechny ocitnou na té misce vah, která se náhle nakloní na špatnou stranu.

Když byl Andrew unavený, zažíval ten ohavný pocit, že už má život za sebou, že přežívá jen proto, aby splnil své povinnosti vůči světu, jehož hodnoty mu byly cizí. Jeho sny už dávno umřely a on se k nim chystal brzy připojit.

Natáhl se pro velkou obálku, jejíž obsah tajně chystal už celé týdny. Papíry, pořád jen samé papíry. Neotevřel ji. Pomyslel na svá rozhodnutí a jejich důsledky. Jedno po druhém je znovu přehodnocoval, ale žádného z nich nelitoval. Někdo zaklepal na dveře. V rychlosti nacpal obálku do první zásuvky.

„Vstupte!“

Objevil se mladý muž v obleku.

„Promiňte, pane Blakeu. Rád bych si s vámi promluvil.“

„Vám snad nestačily čtyři hodiny jednání, pane Addinsone?“

„Je mi líto, že jste tak špatně reagoval na naše návrhy. Měl byste o nich ještě popřemýšlet.“

Kdyby byl mladý gepard, skočil by Blake po něm a rozsápal mu tvář, ale on už je starý lev. Tak se jen posměšně zasmál.

„Popřemýšlet? Myslím, že mi to myslí ještě docela dobře, a právě proto mě ty vaše *návrhy* popuzují.“

„Je to pro dobro podniku...“

„Jste si tím jistý? Nepokoušejte mě, Addinsone. Vy a ti vaši statistici jste mě pro dnešek už dost podráždili.“

„Nicméně i tak děláme vše, co je v našich silách, v zájmu nás všech...“

„V zájmu nás všech? Pro koho vlastně pracujete, pane Addinsone? Co vás to naučili na těch vašich školách, z nichž vyjdete a máte pocit, že všechno víte? Vždyť vy se našim klientům, pro které pracujeme, prostě vysmíváte! Vaším krédem je prodat toho ještě víc, i když to lidé ani nepotřebují, zmenšovat výrobní náklady klidně i na úkor těch, na kterých ta továrna stojí, a pak se budete někde jinde snažit v tomtéž pokračovat ještě lépe – nebo hůře – v závislosti na úhlu pohledu.“

„To je od vás kruté.“

„Dovolte mi, abych se zasmál vašim soudům. Když jste existoval v hlavách svých budoucích rodičů jako pouhý mlhavý nápad, já jsem už dávno řídil tento podnik. Naučil jsem se svou práci tak, že jsem tady začal od píky. Znal jsem každého zaměstnance, křestní jméno jeho ženy i jejich dětí, které jsem viděl vyrůstat. Máte mě za nějakého starého hlupáka? Myslíte si, že tento proslov k vám má stařešina a staromilec? Na tom vůbec nesejde. Já jsem tady šéf a vy jste můj zaměstnanec.“

„Svět se mění, pane Blakeu. Je potřeba se mu přizpůsobit.“

„Přizpůsobit se zvráceným systémům vymyšleným lidmi jako jste vy. Vy a ti vaši poskokové myslíte jen sami na sebe. A dovolte mi, abych vám sdělil, že se jednoho dne stanete obětmi svých vlastních excesů. Určitě nejste žádný hlupák, Addinsone, ale pravý muž se nepozná podle své inteligence, nýbrž podle způsobu, jakým ji užívá.“

„Vaše slavné principy naši společnost nezachrání, pane Blakeu.“

„Vaše chabé principy ji potopí. A nezapomínejte, že tohle je *můj* podnik. Už více než šedesát let zde vyrábíme kovové bedny. Klienti si našich výrobků cení, protože jsou trvanlivé a funkční. Možná nejsou tak líbivé jako ty hlouposti ze světla

zeleného fluoreskujícího plastu, které budou v módě sotva pár týdnů, ale jsou užitečné. Jsme užiteční, pane Addinsone. Lidé s námi počítají! Ani nevím, jestli tohle vůbec chápete... Takže navzdory všem vašim teoriím, které pěkně smrdí, nebudeme vyrábět tenčí bedny jen proto, abychom navýšili výrobu nových, kterými je nahradíme. Nebudeme přesouvat výrobu někam, kde budeme využívat vykořisťovaných dělníků. Dělejme pořádně svou práci! Což mě přivádí k jedné otázce, pane Addinsone: co je vaší prací? Optimalizovat? Mít výsledky? Obsadit více trhů najednou? Chopit se příležitosti? Jsou to jen slova, vyumělkovaný žargon, kterým si dodáváte na důležitosti.“

„Bez nás byste nic neprodali...“

„Myslíte? A přesto jsme to po celé půl století před vámi dokázali. Já naivně věřím tomu, že užitečné věci se prodávají samy a že ty zbytečné věci, které naše doba produkuje, potřebují být lidem vnuceny všemi dostupnými prostředky. Ale abychom se vrátili k našemu tématu, nedovolím, aby můj podnik padl za oběť vašim ambicím.“

„Nebudete mít na výběr, pane Blakeu. Nejsem jediný, kdo si to myslí. Banky se mnou souhlasí.“

„To je výhrůžka?“

„Já za vámi přicházím v míru, a vy mě tu urážíte.“

„Přišel jste mě vyzvat na souboj a já vám na to odpovídám. A teď jděte. Už jsem vás pro dnešek snášel až příliš dlouho. Nicméně bych vám rád poděkoval, Addinsone: jestli jsem dosud pochyboval, jak dále pokračovat, tak jste mě právě přesvědčil.“

„Co tím myslíte?“

„Sám uvidíte, že i já jsem schopen inovací... Odejděte!“

3

„Heather, jste tam ještě?“

Mladá žena byla ponořená do četby a neslyšela svého nadřízeného přicházet. Když uslyšela jeho hlas, leknutím nadskočila.

„Dobrý večer, pane Blakeu. Musím ještě dokončit zprávu z dnešní odpolední porady. Oddělení marketingu ji po mně chce na zítřek.“

„Zapomeňte na to a jděte domů.“

„Ale...“

„Heather, vy jste moje asistentka, ne jejich. Když vám řeknu, že se tím můžete zabývat později, nikdo na to nemůže nic říct.“

„Dobře, pane Blakeu.“

Nenechala se prosit a uložila své poznámky zpátky do desek. Najednou si uvědomila, jak výjimečně docházelo k tomu, že Andrew Blake přišel až do její kanceláře. Podívala se na něj pozorněji. Dnes večer vypadal unaveně. Byl spíš větší postavy, měl téměř bílé vlasy, jemné rysy v obličejí a za jeho kulatými brýlemi se skrývaly upřímné oči. Na pravé straně úst měl vrásku, která celému jeho obličejí dodávala mírně natrpklý výraz. Už nějakou dobu ho vidávala poměrně často. Ten den měl pan Blake na sobě tmavě zelenou sametovou vestu s červeným

motýlkem. Heather přišel jeho styl oblékání – nebo možná spíš absence stylu oblékání – vždy úsměvný, ale zároveň se jí líbil.

Mlčky stál před ní a v ruce držel velkou obálku.

„Nějaká pošta k vyřízení?“

„Ne. Ale když jste ještě tady, musím s vámi mluvit.“

Zavřenou pěstí si protřel oko. Stávalo se pravidelně, že si mnul oči jako malý kluk, když je ospalý. Zvedal přitom loket a pevně svíral oční víčka. Tohoto gesta si Heather všimla hned po svém příchodu do firmy. Přišlo jí dojemné, že tak starý muž má tak dětské gesto. Od té doby si všimla ještě několika dalších. Kroužil nohama pod stolem nebo vystřeloval tužky do výšky, jako by byly na katapultu, což dělával během porad, na nichž se nudil – to znamená na všech. Naučila se mu rozumět. Neviděli si navzájem do duše, a přesto si byli blízcí. Už znala jeho zvyky. Právítko, které vždy muselo ležet vpravo od telefonu, jeho důraz na přesnost, jeho poctivost. O svých soukromých životech sice nemluvili, ale dokázala odhadnout, jestli je mu dobře na duši, nebo ne. On se jí vždy ptal na novinky a pozorně naslouchal tomu, co říká. Nikdy před ní nic neskrýval. Dveře od své kanceláře zavíral pouze tehdy, když telefonoval se svým starým přítelem a společníkem Richardem Wardem. Tehdy ho občas slyšela se smát, což se stávalo jen tehdy, jindy ne.

Andrew Blake popošel směrem k ní.

„Heather, nějakou dobu tady nebudu.“

„Máte nějaký zdravotní problém?“ zeptala se okamžitě zne-pokojeným hlasem.

„Starší lidé mohou mít i jiné důvody k odjezdu.“

Posadil se na židli před stolem své asistentky.

„Nemohu vám toho teď říci více, ale prosím, abyste ve mě měla důvěru.“

Položil před ni svou obálku.

„Heather, pracujete pro mě už tři roky a já vás během té doby měl možnost pozorovat. Jste seriózní mladá dáma, lidská. Věřím vám. Než jsem učinil své rozhodnutí, hodně jsem o tom přemýšlel. Moje firma pro mne znamená opravdu vše.“

„Proč mi říkáte takové věci? Jde z toho na mě strach. Opravdu je všechno v pořádku?“

„Heather, jste ve věku mé dcery a já vím, co očekáváte od života. Ptáte se sama sebe, jaký mu dát směr. Chcete se rozvíjet. To je normální, jste ve věku, kdy si člověk může vybírat. Často vídávám vaše noviny otevřené na stránce s inzeráty... Pokud jde o mne, já jsem ve fázi, kdy se ptám sám sebe, co po mně na světě zůstane. Takže, protože se hodlám na nějaký čas odsud vytrahit, požádal jsem svého advokáta, aby připravil dokumenty, které vám dají veškeré mé pravomoci.“

Mladá žena zbledla.

Zachvátila ji panika: „Ne, tohle nedělejte. Určitě se z toho nějak dostanete. Jste duší téhle firmy a chlapi z dílen vás zbožňují. Lékaři vás určitě vyléčí. Hlavně neztrácejte naději...“

Heather mluvila rychle a v jejím hlase i pohledu byly znát silné emoce. Blake tím byl dojatý a usmál se, opravdu se usmál, a to mladou ženu zneklidnilo. Položil svou ruku na její, aby ji přerušil.

„Vše je v pořádku, Heather. Řekl jsem, že nejsem nemocný. S tím, co mi je, žádný felčar nic nezmůže. Dostala mě krutá šedesátka, to je vše. Tak se prosím uklidněte a dobře mě poslouchejte. Je to tak, že si potřebuju trochu oddechnout, abych se rozhodl, co udělám s časem, který mi v životě ještě zbývá. A vy během té doby zaujmete mé místo.“

„Ale na to já vůbec nemám!“

„Pokaždé, když bylo potřeba učinit nějaké rozhodnutí, jste mi sdělila svůj názor na věc a často jsme se shodli. Nic neměňte. Nepslouchejte ničí rady, nenechte se napálit těmi hlu-

páky, kteří nás stojí tolik peněz. Nikoho nenajímejte, leda by to po vás chtěli lidé v provozu. V nutných případech, nebo když se budete potřebovat s někým poradit, zavolejte Richardu Wardovi nebo Farrellovi z dílen.“

„My vás tu neuvidíme?“

„Před mým návratem určitě ne.“

„Bude vám možné zavolat nebo aspoň napsat e-mail?“

„Nevím. Občas vám zavolám.“

„Ne, to nejde, nemůžete takhle odjet. Zbankrotujeme a bude to moje chyba!“

„Dejte sama sobě šanci. Riskujete jedině to, že budete ještě lepší než já. Řekněte si, že bych neschválil svou firmu někomu, komu nevěřím.“

Ukázal na obálku.

„Všechno si pozorně přečtete. Zítra ráno se tady zastaví doktor Benderford, aby vám dal podepsat dokumenty. Bude potřeba pro vás najít asistentku. Doufám, že budete mít při výběru tolik štěstí, jako jsem ho měl já s vámi. A teď už běžte honem domů. Zítra na vás čeká úplně jiná práce.“

„Vy už tady nebudete?“

„Ne, Heather. Jakmile podepíšete ty papíry, budete ředitelkou. Jsem si jistý, že všechno bude v pořádku. Prostě buďte sama sebou.“

Zvedl se a obešel stůl. Naklonil se ke své asistentce a jemně ji políbil na čelo. To bylo poprvé, co si něco takového dovolil. Toto gesto bylo stejně upřímné jako neobratné. Už opravdu dlouho neměl příležitost někoho políbit, i když šlo jen o přátelský polibek.

Oba dva zůstali nehybní, ponoření do pochyb a strachů typických pro jejich věk.

4

Pokaždé, když Andrew Blake vcházel do restaurace Browning ve čtvrti Saint James, zažíval vzácný pocit zadostiučinění, že se znovu nachází v místech, kde se od jeho mládí vůbec nic nezměnilo. Pořád tu byly ty stejné úzké dveře vykládané zkosenými vzory, dokonale naleštěné mosazné zdobné tyče, zdvořilý pozdrav hlavního číšníka – Terrence, který tu pracoval už osm let. To všechno bylo zasazeno do prostředí vyzdobeného rubínově červeným sametem a dřevěným obložením, které bylo klasické a neměnné. Tady dvakrát měsíčně obědval s Richardem Wardem. Tentokrát si ho ale Andrew přál vidět mnohem dříve než po obvyklé dvoutýdenní pauze.

Ve věku, kdy se ostatní muži setkávají s přáteli svého věku v různých klubech ztracených existencí, si Andrew dopřával luxusu mít ještě opravdového kamaráda ze školy. Terrence ho přivítal a oznámil:

„Pan Ward už přišel. Zavedu vás ke stolu.“

To se stávalo jen velmi zřídka, ale Andrew se tomu nijak nedivil. Následoval číšníka, který se proplétal mezi zákazníky, kteří už byli usazeni u svých stolů. Andrew ho následoval a dával si pozor, aby do ničeho nevrátil. Zdálo se mu, že mezery mezi stoly jsou užší než kdysi. Nebo to snad je on, kdo má větší potíže s udržením správného směru?

Restaurace Browning byla výjimečná tím, že byla uspořádaná okolo obrovského centrálního sálu, který lemovaly malé výklenky, v nichž bylo možno poobědvat v klidu, a zároveň se přitom člověk neoddělil od atmosféry restaurace. V jedné z nich na něj čekal jeho společník.

„Tak jaký byl ten večírek?“ zeptal se Blake.

„Když jsem byl na pódiu, měl jsem pocit, že tam pronáším tvou pohřební řeč, a připadal jsem si směšně. Stejně jsi tam mohl přijít...“

„Mou pohřební řeč? Tak na to moc nespolehej. Ti nejlepší sice odcházejí jako první, ale u mě to vypadá, že budu až poslední...“

„Vypadá to, že máš zrovna svůj den,“ okomentoval to Ward, „ale jsem rád, že se vidíme.“

Posadili se.

„Jak se má Melissa?“ zeptal se Blake, když otevíral jídelní lístek.

„Je v New Yorku s jednou ze svých přítelkyň. Obrážejí tam galerie a doufají, že vypátrají nějaké obrazy, které by se hodily do domu na venkově. Hlavně že nejde o náš dům... Každopádně nejspíš nic nenajdou, kromě nějakých lodiček, které si beztak na sebe vezmou jen jednou. Čemu vděčím za to, že se spolu vidíme tak rychle? Dohnala tě lékařská věda? Setkal ses konečně s nějakým felčarem, který ti sdělil stejně špatné zprávy jako nám ostatním? V tom případě vítěj v klubu, příteli!“

Blake na to nereagoval. Ward se k němu naklonil a zlomyslně se při tom usmíval.

„Neříkej mi, že jsi byl na vyšetření konečníku. To by tedy bylo něco! Vsadil jsem se o láhev se Sommersem, že se to stane ještě před koncem roku...“

Blake se náhle zadíval do očí svého dávného přítele.

„Richarde, já už se rozhodl.“

Ward si dal na zpracování té informace čas.

„Už jsi o tom mluvil se Sarah?“

„Moje dcera žije deset tisíc kilometrů odsud a jediný muž, který pro ni něco znamená, je její pan inženýr. Logické. Tomu, co se ve mně děje, se jen vysmívá.“

„Přesto se na tu tvou věc se znepokojením ptala, když jsem se s ní minulý měsíc viděl. Jsem její kmotr a paradoxně ji vídám častěji než její vlastní otec...“

Blake odvrátil pohled a soustředil se na menu. Ward tiše souhlasil se změnou tématu.

„Nenamáhej se s výběrem,“ řekl. „Už jsem objednal.“

„Proč?“

„Protože vždycky tři hodiny váháš, a pak si vybereš to samé co já. Tak jsem si řekl, že takhle ušetříme čas.“

Andrewa to příliš nepřekvapilo. Znovu se podíval na svého přítele a znepokojeně se zeptal:

„Podařilo se ti zařídit, oč jsem tě žádal?“

Ward mu schválně odpověděl zvýšeným hlasem:

„Nechat si předělat obličej i celé tělo, aby ses konečně podobal Marilyn, ti moc nepomůže. I když ti dají prsní implantáty, tak hrozí, že budeš spíš vypadat jako její vosková figurína po požáru...“

„Richarde,“ naléhal Blake, „já to myslím vážně.“

„Já vím. Přesně to mě trápí. Jistěže jsem to zařídil. Ale nejsem moc přesvědčený o tom, že je to dobrý nápad. Odpočinout si od práce, proč ne, ale vrátit se do Francie...“

„Chci to udělat. Dokonce je to ta jediná věc, která mě ještě trochu v životě láká.“

„Budiž, ale mohls to udělat jinak. Měl bys o tom popřemýšlet.“

„Od včerejška jsi už druhý, kdo mi radí, abych přemýšlel. Ještě mě všichni nakonec přesvědčíte, že začínám být senilní.“

„Jeď na konec léta k Sarah, už se pěkně usadila. Má tam i pokoj pro hosty.“

„Ale já nejsem žádný host.“

„Andrewe, jak jen ti to mám říct... Vrátit se do Francie...“

Než se odvážil pokračovat, Richard trochu zaváhal.

„Promiň, jestli jsem příliš upřímný, ale návrat ke vzpomínkám ti už Dianu nevrátí.“

„Toho jsem si vědom, to mi věř. Každý den svého života.“

„Tak proč?“

„Mám pocit, že už sem nepatřím. Dokonce se ptám sám sebe, proč ještě pracuju. Už jenom vzpomínám na dávné časy a všechno mi přijde líto. Dopracoval jsem se tak daleko, že když večer usínám, ptám se sám sebe, proč ještě existuju.“

„Všem se nám občas stane, že toho máme dost. Dřív nebo později přijde takové období na každého. Ale pak to přejde. Začni se věnovat golfu. Přijed' nás navštívit. Melissa si pořád stěžuje, že se s tebou nevidáme. Zamilovala se do italské kuchyně, bude ráda, když z tebe udělá pokusného králíka... Zkus přijít na jiné myšlenky a všechno bude hned jiné. To není poprvé, co jsi v takové depresi.“

„Tentokrát je to jiné.“

„Tak co to tedy je? Je tenhle ztřeštěný nápad to jediné, co jsi dokázal vymyslet, abys překonal svou krizi? Když už o tom mluvíme – vůbec mě to u tebe nepřekvapuje. Vzpomínám si, že už po studiích jsi chtěl všechno opustit. Vzpomínáš si? Koupil sis plachetnici, ale pak sis uvědomil, že trpíš mořskou nemocí a že se tahle věc nedá řídit stejně jako auto. Už když jen pomyslí na to domýšlivé jméno – *Seamaster*! Určitě ještě spočívá někde na dně kotviště v Portsmouthu, odkud jsi ji ani nenechal vytáhnout...“

Richard se při vzpomínkách na tu lodní katastrofu začal smát, smál se ale jen on sám. Blakeova nálada ho rychle vrátila k vážnějším tématům:

„Co myslíš, že tam najdeš? Tam, kde jsem pro tebe vypátral to místo, o ničem nevědí. Respektoval jsem tvé tajemství. Ale pro ně to není jen tak nějaká hra.“

„To si taky myslím.“

„Děláš mi starosti, můj milý příteli. Měl bys častěji chodit do společnosti, potkávat se s lidmi, a ne jen pořád myslet na útěk. Máš štěstí, že jsi zdravý – ve věku, kdy ostatní čím dál častěji pobývají v nemocnicích nebo chodí na vyšetření pevnosti kostí a svému chirurgovi už dávno tykají...“

„Ty ale vůbec netušíš, co teď zažívám.“

„Nezkoušej na mě ty stařecké povídačky. Dovolím si připomenout, že jsme se narodili pouhé čtyři měsíce od sebe...“

„Jenže ty máš ještě pořád Melissu. Já jsem sám. Kromě tebe nemám už nikoho blízkého. Sarah je daleko a má svůj vlastní život. Já už pro nikoho neexistuju.“

„Přestaň. Buď jak buď, ten tvůj plán vrátit se do Francie je předem odsouzen k nezdaru. A ani nevím, jakým řízením osudu se přihodilo, že jsem se k tomu znovu nachomýtl i já. Jak to asi skončí tentokrát? Komu se zase budu muset omlouvat? Když se to stalo poprvé, tak nám bylo necelých dvanáct. Přesvědčils mě tehdy, abychom se společně ukryli v kontejneru na odpadky a vystrašili starou Morrisonovou.“

„To byla ale čarodějnice! Museli jsme přece něco udělat, ta stará potvora propíchla úplně všechny míče, které dopadly do její zahrady! Neměla slitování ani s tím novým koženým, který Matt dostal k narozeninám. Pouštěla hrůzu na všechny děti ve čtvrti!“

„Je pravda, že nikdo neuronil ani slzu, když ji našli dole na schodech se zlomeným vazem.“

„Určitě to byl komplot, který zosnovaly všechny ty míče. Pomstily se a podrazily jí nohy!“

„A dokonce nikomu ani nic nepráskly!“ ušklíbl se Ward.

„Ale teď už by se klidně mohly přiznat, už je to promlčené!“
přisadil si Blake. „Ale už si nevzpomínám, proč jsme ji vlastně
chtěli vystrašit.“

„Měli jsme k tomu důvod, ty sklerotiku! Popeláři přijeli ještě
předtím, než se objevila ona! Málem jsme skončili rozdrčení
v popelářském voze!“

Blake si najednou na tu scénu vzpomněl a rozzářil se.

„To je pravda. Už jsem zapomněl!“

„Máme štěstí, že jsme pořád na světě a můžeme se tomu
zasmát!“

Oba muži vybuchli smíchy. Ale Blakeův obličej se zase
rychle zachmuřil.

„Jenže tohle všechno je dávná minulost,“ poznamenal.

„Je to náš život, Andrewe. Přestaň se na všechno dívat, jako
bys už nemohl v nic dalšího doufat. Na tom místě, kam si trou-
fáš se vydat, taky nemají úplně jednoduchý život. Paní domácí
je vdova a já nechci, aby kvůli tobě měla ještě víc černých myš-
lenek než dosud. Ale protože ty na tom svém šíleném plánu
trváš, tak mi slib, že se budeš chovat jaksepatří a budeš tu hru
brát vážně.“

„Jak o tom jen můžeš pochybovat?“

„U člověka, který se pokusil převléknout za svou vlastní
matku, aby svého „syna“ omluvil ve škole, očekávám jen to
nejhorší...“

5

Ani kouzlo podzimní lesní cesty, kterou se teď taxík dal, nedokázalo vysvobodit Andrewa Blakea ze spárů únavy. Dnešní den pro něj začal velmi brzy: vstát za rozbřesku, jet vlakem do Paříže, pak dalším daleko za ni, všude obklopen lidmi, kteří mluví tak neuvěřitelně rychle jazykem, který nicméně zvládal na slušné úrovni. I když přijel brzy, neměl příležitost si odpočinout.

„To je legrační,“ komentoval situaci taxikář, „jezdím do téhle oblasti už deset let a touhle cestou jedu rozhodně poprvé. Ani jsem nevěděl, že někam vede. Město je sice blízko, ale jeden by si mýsl, že se ztratil v lesích.“

Panství Beauvillier, ulice Beauvillier. Adresa nenechávala nikoho na pochybách o důležitosti tohoto místa. Asfaltová cesta stoupala nádherným lesem v kopcích, kde už opadalo listí ze stromů. Na vrcholu jednoho ze svahů se kmeny stromů rozešly a za nimi se objevila zeď, podél níž auto pokračovalo dál ve své cestě. Po několika kilometrech, uprostřed jedné lesní mýtiny, zeď najednou změnila tvar a oni projeli obrovskou branou se silnými zdmi, uprostřed níž se vyjímala monumentální brána. Mezi dvěma pilíři, na nichž seděli kamenní lvi ohlodaní zubem času, se skvěla zdobná mříž s velkým kovaným písmenem „B“. Auto zastavilo.

„Tak jsme tady.“

Řidič se rozhlédl a zeptal se:

„To je domov důchodců?“

„Doufám, že ne...“

„V každém případě máte štěstí, je hezké počasí. Babí léto je v této části země velmi příjemné.“

Andrew zaplatil a vystoupil z taxíku. Řidič vylovil z hloubi kufru jeho jediné zavazadlo, rozloučil se s ním, popřál mu příjemný pobyt a odjel. Když se díval za odjíždějícím taxíkem, cítil se Andrew najednou velmi osamělý.

Stál před branou a zhluboka se nadechl. Vzduch byl příjemně teplý. Vánek zlehka pohyboval suchou trávou, která se probojovala alejí až k samotné bráně. Nejspíš ji příliš často neotvírali. Na jednom z pilířů bylo vyryto jméno panství – Panství Beauvillier. V dálce za skupinou stromů člověk tušil velké sídlo s mnoha špičatými věžičkami. Vpravo od brány byl malý vstup pro pěší.

Odraz slunečních paprsků na obvodové zdi ho oslepil. Andrew si všiml domácího telefonu, který nebyl v nijak skvělém stavu. Pečlivě na něm zmáčkl příslušné tlačítko. Žádná odpověď. Blake to zkusil znovu, ale opět bez úspěchu. A tak zatlačil na branku, která se se skřípěním otevřela.

Byl zde takový klid, že by si leckdo mohl myslet, že je to tu opuštěné. Andrew za sebou pečlivě zavřel branku a pustil se cestičkou vysypanou štěrkem. Pod jeho nohama se ozýval stejný zvuk jako u strýce Marka v Pillsbury. Když tam s rodiči jezdívali na odpoledne, trávil celé hodiny v aleji, která byla také sypaná štěrkem, jen aby mohl naslouchat tomu zvláštnímu zvuku.

Blake pokračoval dál. Po velmi dlouhé době si znovu připomněl ten dávno zapomenutý pocit z objevování naprosto neznámého místa. Najednou se začal ptát sám sebe, jestli se odněkud

nevynoří štěkající psi, kteří by se po něm vrhli. Ani s brýlemi neviděl moc daleko. Kdyby přiběhli, slyšel by je, ale k čemu by mu to bylo? Beztak nemohl utíkat. Šeptem si předříkával volání o pomoc ve francouzštině, pokud možno bez cizího přízvuku.

Velké zavazadlo pro něj bylo příliš těžké a kolečka byla na nerovném povrchu k ničemu. Po obou stranách cesty se rozprostíral park, kam až oko dohlédlo. Chvilími mezi stromy zahlédl střechu domu. Když vyšel z aleje, konečně ho mohl spatřit v celé jeho kráse. Byla to pozoruhodná stavba se zdmi z červených cihel a obložená vápencem. Dům měl nepravidelný půdorys a dominovala mu hranatá věžička, u jejíž paty se nacházelo hlavní schodiště. Z každé strany ho lemovala vedlejší křídla domu, která byla zakončena úzkými štíty a balkony. Každé patro mělo jiný typ oken – v přízemí byla vysoká, v prvním a druhém poschodí trochu menší a v posledním patře pak viděl vikýře všech možných velikostí, které lemovaly střechu s převislými okraji. Pro Andrewa bylo těžké určit, v jakém stylu je dům postaven, protože v něm viděl vlivy normanské i neogotické architektury a dokonce i prvky, které musely být převzaty z nějaké pohádky.

Andrew si to namířil ke schodišti a snažil se působit vyrovnaně, ačkoliv se mu to příliš nedařilo. Možná ho právě někdo pozoruje z okna a on věděl, jak důležitý je první dojem. Vyšel po širokém schodišti polokruhovitého tvaru, které zakrývala vějířovitá markýza vykládaná matným sklem. Andrew si dal chvílku na úpravu svého zevnějšku a pak se teprve natáhl po šňůře zvonku.

Nechtěl zazvonit moc hlasitě, ale jakmile na to pomyslel, zatáhl za šňůru příliš silně a domem se rozlehlo hlasité vyzvánění.

Andrew vyčkával a stejně jako pokaždé, když někde čekal, běželo mu hlavou množství otázek. Spletl si snad adresu? A co

když je ten dům opuštěný? Při svém štěstí teď někde najde majitelku domu mrtvou. Už z ní bude dávno vyschlá mumie, stejně jako z té myši, na kterou narazil naposledy, když uklízel v garáži.

Náhle se za vitráží, která lemovala hlavní dveře, začal pohybovat stín. Někdo otočil klíčem v zámku a jedno křídlo dveří se otevřelo. Objevila se žena, zhruba padesátnice, robustní postavy, a přitom docela pěkná. Měla hnědé vlasy sčesané do culíku.

Bez okolků si ho důkladně prohlížela.

„Dobrý den. Vy jste určitě ten nový majordomus?“

„Ano, to jsem já. Mám schůzku s madame Beauvillierovou.“

„Vstupte. Já jsem její kuchařka.“

„Madame se daří dobře?“

Kdyby mu ta žena odpověděla, že je její nadřízená mrtvá a její tělo v podobě suché mumie se nachází v garáži, začal by Andrew věřit na znamení.

„Madame vás čekala v poledne. Vyčkejte, sdělím jí, že jste přijel.“

Andrew si venku v parku přivykl na oslnivé sluneční paprsky, a tak mu teď chvíli trvalo, než se jeho oči přizpůsobily příšeří vstupní haly. Kuchařka se vzdálila a její kroky se hlasitě ozývaly na dlažbě zdobené modrými květovanými motivy. Celá hala byla vybavena různorodou sbírkou nábytku, bezesporu získaného při mnoha různých příležitostech. Žena se po několika minutách vrátila a její odhodlané kroky narušily stávající ticho.

„Madame vás teď přijme. Nechte své věci na lavičce. Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Děkuji, zatím ne.“

„Cesta proběhla v pořádku?“

Bylo to zvláštní, ale tón, jakým tato příjemná slova vyslovovala, zněl poměrně tvrdě.

„Ano, děkuji za optání.“

Kuchařka ho dovedla po krásném dubovém schodišti, které zabíralo celý prostor vstupní haly, až do prvního patra. Vstoupila do chodby, která byla několika schody rozdělena na dvě části, a zaklepala na první dveře. Když zaslechla hlas, který jí sdělil, že smí vstoupit, otevřela je a ustoupila stranou, aby nechal projít návštěvníka, kterého s sebou přiváděla.

Závěsy v pokoji byly zatažené. Madame Beauvillierová seděla za svým pracovním stolem. V tom lehkém přítmí se dala rozeznat pouze její silueta. Paprsek světla, kterému se podařilo proniknout těžkými závěsy, dával vytušit přítomnost psací podložky, pečlivě urovnaných desek, telefonu, bronzové sošky baleríny a porcelánového držáku na psací potřeby.

Zvedla se a napřáhla paži.

„Monsieur Blakeu. Říkám to tak správně?“

„K vašim službám, madame. Velmi rád vás poznávám.“

Andrew uchopil nabízenou ruku. Třásla se. Paní tohoto sídla usedla zpět do svého křesla a naznačila mu, ať se posadí na čalouněnou pohovku naproti ní. Byla tak nízká, že se Blake, ač je poměrně vysoké postavy, cítil menší než ona.

„Byla jsem zneklidněna vaším zpožděním, ale neměli jsme k dispozici žádné číslo na mobilní telefon, kam bychom se vám dovolali.“

„Velmi se omlouvám, měl jsem vám jej předat. Určitě jsem si spletl hodinu odjezdu mého přípoje z Paříže s hodinou příjezdu sem...“

„Nechme to být. Vaše reference jsou vynikající a byl jste mi vřele doporučen. Vezmu vás tedy na zkušební dobu čtyř měsíců. To znamená až do začátku příštího roku.“

„Děkuji, madame.“

I za ztížených světelných podmínek Blake rozeznal u své nové zaměstnavatelky díky určitým pohybům těla její hrdé

držení hlavy, pečlivě udržovaný účes a uměřená gesta. Ale i přes to všechno byla v jejím chování znát jistá vyčerpanost. Vypadalo to, jakoby její příjemný rytmický hlas byl mladší než její tělo – Richard mu předtím prozradil, že je mezi nimi jen několik měsíců rozdílu.

„Bylo mi sděleno, že Francii dobře znáte,“ zmínila se.

„Měl jsem možnost zde mnohokrát pobývat. Moje žena byla Francouzka. Ale po jejím skonu jsem se sem již nevrátil.“

„To mě velmi mrzí.“

A rovnou navázala dalším tématem:

„Odile, kterou jste již potkal, vám vysvětlí, jakým způsobem zde v domě vše funguje a co bude patřit k vašim povinnostem. Nevyžadují, abyste nosil livrej, ale košile s kravatou je nezbytná. Každé pondělí budete mít volný den. Trvám na dodržování naprosté dochvilnosti. Sám poznáte, že toto je velmi klidný dům. Návštěvy nepřijímáme příliš často. A nyní vás požádám, abyste mě zanechal o samotě, čekají na mne další povinnosti. Pokud máte dotazy, ptejte se kuchařky.“

„Děkuji, madame.“

Andrew se zvedl k odchodu. Ve chvíli, kdy se chystal odejít, madame Beauvillierová na něj znovu zavolala:

„Monsieur Blakeu?“

„Ano, madame?“

„Dnes jste mohl do mého domu vstoupit hlavním vchodem. To bylo poprvé a také naposledy. Mí zaměstnanci používají služební vchod na západní straně domu nebo častěji také zadní vchod vedoucí přes kuchyni.“

Andrew ani nezaprotestoval.

„Budu si to pamatovat, madame.“

„Vítejte u nás.“

6

Vnitřní uspořádání sídla odpovídalo složitosti jeho zevnějšku. Když se Andrew vracel dolů, málem se při tom ztratil. Zaváhal, otočil se, vrátil se stejnou cestou a nakonec s úlevou našel dveře místnosti, která vypadala jako kuchyně. Tam uviděl Odile, která zády k němu právě plnila cukřenku. Oknem a vykládanými dveřmi, které vedly ven, dovnitř proudilo jasné světlo. Andrew vstoupil. Když ho kuchařka zaslechla, bleskově se otočila.

„To je moje království,“ vybafla na něj. „Nikdo sem nevstoupí bez mého svolení.“

Blake ustrnul.

„Osobně proti vám nic nemám,“ pokračovala. „Jen si jednoduše myslím, že vaše služby ve skutečnosti nepotřebujeme a ani na ně nemáme peníze. Ale já tomu tady nešéfuju, já rozhoduju jen v téhle místnosti.“

Andrew ustoupil zpátky až k prahu dveří. Odile přikryla cukřenku víčkem a osušila si ruce o zástěru.

„Pořád nic k pití?“ zeptala se.

„Rád si dám sklenici studené vody, prosím.“

Žena došla k velké lednici a vytáhla z ní karafu s vodou. Vrátila se k dlouhému stolu, který stál uprostřed místnosti, a tam ji položila zároveň se sklenicí.

Podívala se po Andrewovi.

„No tak jen vstupte, já vás nesním.“

„Ale právě jste říkala, že...“

„Mám ráda, když jsou věci jasně řečené, to je všechno.“

„To tedy byly.“

Odile si přitáhla židli a posadila se. Andrew přejel pohledem po místnosti. Impozantní plynový sporák zabíral celý prostor, kde dříve stávala starobylá kamna. Nad pracovní deskou a skříňkami byly všude na zdech poličky a nádobí. To vše bylo velmi pečlivě uspořádáno. Nic nikde nepřekáželo, dokonce i utěrky byly bezvadně zarovnané na tyči lemující plotnu. Andrew si najednou všiml obrovské angorské kočky, která nehybně ležela v blízkosti sporáku. Její srst měla karamelovou barvu a sem tam měla tmavší pruhy podobně jako zebra. Zvíře mělo zavřené oči a čumáček lehce zdvižený, jako by něco číchal ve vzduchu.

„Jmenuje se Mefisto,“ prohlásila pyšně Odile.

„Je nádherný.“

„Nezkoušejte ho hladit, nesnáší to. Je to divoch a snese jen mě.“

Odile mu nalila vodu a pokračovala.

„Madame vám vše vysvětlila?“

„Řekla mi, že mi to vysvětlíte vy...“

„Tak se do toho tedy pustíme. V současné době jsme u madame ve službě čtyři. Já jsem tu kvůli vaření a pomáhám madame se všemi osobními záležitostmi. Každé ráno sem přijde děvče, které uklízí, pere a žehlí. Jmenuje se Manon, potkáte se s ní zítra. O vnější záležitosti se stará správce, který bydlí na druhé straně panství, v loveckém domku. Ten se v domě nestará o nic, naopak pod jeho zodpovědnost spadá vše mimo dům. Nějaké otázky?“

„Co očekáváte ode mne?“

„Jak jsem to pochopila, budete dělat madame sekretáře, vyřizovat její poštu a takové ty věci. Budete obsluhovat v době, kdy bude přijímat návštěvy. A také jí budete žehlit noviny.“

Andrew si pomyslel, že nejspíš špatně rozuměl.

„Chcete říct: *budete jí nosit noviny*, ne?“

„Ne, opravdu jsem řekla *budete žehlit noviny*. Ukážu vám to zítra. Očekává je přesně v sedm hodin zároveň se snídaní. Já připravím podnos, vy ho odnesete nahoru. Já jí pak pomůžu s oblékáním. První den budu stále s vámi a vše si projdeme krok za krokem. Jistě si přejete vidět svůj pokoj?“

Andrew spěšně dopil sklenici vody, protože Odile už byla z kuchyně dávno pryč.

7

Čím výše stoupali, tím byly schody užší a strmější. Se zavadlem v ruce měl Andrew problém udržet krok s Odile, která mu podrobně vysvětlovala, co kde je.

„Madame přijímá návštěvy hlavně v malém salónu v přízemí. V tom velkém se pořádají slavnostní večere, ale to už se pěkně dlouho nestalo. Nemá ráda, když se chodí do knihovny. V prvním patře jsou její pokoje a některé další místnosti, které se už nepoužívají. Do druhého a vyšších pater madame nikdy nechodí. Tam je bývalá pracovna jejího manžela.“

„Znala jste ho?“

„Ne, já jsem přišla k madame do služby před nějakými osmi lety a on zemřel myslím aspoň tři roky předtím. A co vy, jak se to přihodilo, že jste přišel pracovat k nám?“

Přímá otázka Andrewa zaskočila, protože svou falešnou totožnost neměl ještě tak docela v malíčku. A tak celý zadýchaný zaimprovizoval:

„Moje předchozí zaměstnavatelka zemřela. Musel jsem si najít novou práci.“

„Nemáte dost úspor na to, abyste šel do důchodu?“

„Ve Velké Británii máme jiný důchodový systém...“

„Ano, o tom jsem se něco doslechla. Vlastně je tam jiných i hodně dalších věcí...“

Došli do třetího patra.

„A tady je naše království,“ řekla Odile a rukou ukázala na dlouhou úzkou chodbu prapodivných tvarů, kterou lemovalo mnoho dveří. Tamhle je můj pokoj. Vy se usadíte na druhém konci. V ostatních pokojích je různé haraburdí. Tam nikdo nikdy nevšlechl. Jsme tady obklopeni samými starožitnostmi, milý pane.“

Odile vedla nově příchozího směrem k jeho pokoji.

„Stejně je to vtipné,“ poznamenal Andrew. „Ve Francii ubytováváte služebnictvo nahoře, v těch nejvyšších patrech. My v Anglii je ubytováváme dole, v suterénu. Přijde mi to paradoxní, že tady ve Francii si služebnictvo žije výš než jejich páni...“

Odile se obrátila jako na obrtlíku a zadívala se přísně do Blakeových očí.

„Nezapomeňte, že jsme to byli my, kdo udělal pořádnou revoluci. Žít vaše královna tady, tak už je taky pěkně dlouho bez hlavy... Tamhle to je.“

Odile pokračovala dál v chůzi a už klidnějším tónem mu oznámila:

„Váš pokoj není velký, ale je z něj nádherný výhled. Je tam taky malá koupelna a WC. Když vezmu v potaz stav, v jakém jsou vodovodní trubky, tak je lepší se dohodnout, kdo se kdy sprchuje, abychom se nespřchovali ve stejnou chvíli, a vy jste neskončil pod ledovou vodou. Sprchujete se raději večer, nebo ráno?“

„Ráno.“

„Ideální. Já večer. Tak to bude bez problémů.“

Otevřela dveře, ale dala si pozor, aby nepřekročila práh a vybídla Blakea, ať vejde.

„Tak tady to je. Ukážu vám, kde je povlečení a ručníky. Ma-non nemá povinnost u vás uklízet, ale můžete se na tom dohodnout přímo s ní.“

Andrewovi po tom dlouhém výstupu bušilo srdce. Vešel dovnitř i se svým kufrem. Kdyby se někdy chtěl vrátit do klubovských let, tak teď k tomu měl ideální příležitost, protože jeho pokoj připomínal spíš nějaký studentský kumbálek. Byl to podkrovní pokojík vybavený malou postelí, dvěma poličkami, skříní a maličkatým stolem s židlí. Zdi místnůstky pokrývaly tapety s vybledlými geometrickými vzory.

„Nechám vás, ať se můžete ubytovat. Až s tím budete hotový, přijďte zpátky dolů. Musíme ještě vyřešit nějaké další detaily.“

„Díky za doprovod.“

Odile mu na to nic neodpověděla a zavřela dveře. Blake zůstal nehybně stát a opatrně se rozhlížel po svém pokoji. Popošel až k oknu. Bylo už pozdní odpoledne a slunce začínalo vrhat stíny. Výhled byl opravdu nádherný, z okna viděl celý park. Mnoho velkých stromů mělo ještě listí, kterým prosvítaly slábnoucí sluneční paprsky. Celé sídlo bylo tak komplikovaně vystavěné, že si Andrew nebyl schopný uvědomit, kde se nachází vchod do domu. Vrátil se k posteli a zatlačil na matraci, aby posoudil, jak se mu na ní bude spát. Cítil se tak unavený, že by okamžitě usnul i na tvrdém prkně. Otevřel skřín a prozkoumal poličky. Pak se podíval do koupelny, kde otočil kohoutky, které se nejprve podivně roztráslly, a teprve pak z nich začala téct voda.

Nakonec se posadil na židli a konečně si trochu vydechl. Co tady vlastně dělá? Richard měl pravdu, že tohle je směšný nápad. Předstírat, že je majordomus... Atmosféra v domě nebyla zrovna uvolněná. Se svou novou zaměstnavatelkou, která mu zakazuje chodit hlavním vchodem, a kuchařkou, která po vzoru velícího důstojníka válečného lodi vyžaduje, aby se jí posádka formálně hlásila, ještě než dojde na můstek, si asi moc zábavy neužije. A když je tu ta kočka, co se jmenuje Mefisto, mohlo by se z toho stát i pěkné peklo...

Andrew se raději začal zabývat svým kufrem, který položil na postel. Byl by se spokojil s tím, že jen pověsí košile a jinak by kufr nacpal i se zbytkem věcí do skříně, ta ale jednak neměla dostatečnou šířku a navíc ani jedna z poliček nebyla dostatečně pevná, aby vydržela váhu plného kufru. Nakonec se rozhodl, že si vybalí později. Opřel se o zeď a prohlížel si své nové království. Naposledy se někam nastěhoval před dvaceti lety, to bylo ještě s Dianou, když se stěhovali do svého venkovského sídla v Debney. Na krátký okamžik ho znovu zachvátil onen pocit vzrušení, který míval vždy, když našel nějaké nové místo a věděl, že patří pouze jemu a může si ho upravit podle vlastních představ, aniž by musel někoho žádat o svolení. Ale pak si uvědomil, že tohle není jeho dům a navíc, že je tu sám. Tentokrát nebude moci svou ženu překvapit ani rozesmát tím, že si zase vybral přesný opak zařízení, které by zvolila ona. Andrew vyšel ven z pokoje a doufal, že v něm zanechá ten pocit, který mu svíral hrdlo.

Když scházel dolů ze schodů, byl Andrew Blake konečně schopen sladit svůj vnitřní rytmus s tím, kterým pulzoval jeho nový domov. Dělal to s radostí, protože díky tomu přišel na jiné myšlenky. Když byl sám, mohl pozorovat, cítit a naslouchat. Vrzající parkety, stopy po obrazech, které někdo kdysi sundal ze stěny, ošoupané koberce a tlumený klid domu, jehož okázalost vyprchala už před dávnými lety.

Šel pomalu, aby měl čas osahat si zábradlí na schodišti, zastavit se na odpočívadle a podívat se ven z okna nebo se v patře, kde bydlí jeho nadřízená, zaposlouchat do zvuků domu. Když došel až k prahu kuchyně, všiml si, že kocour seděl v naprosto stejné pozici jako předtím, stále měl zavřené oči. Nyní byl ale o něco blíže ke kamnům, jako by byl socha, kterou někdo trochu posunul. Dveře vedoucí ven z domu byly otevřené. Andrew se neodvážil vstoupit dovnitř. Snažil se vydat

nějaký zvuk, aby připoutal Mefistovu pozornost, ale ten se neuráčil ani pohnout brvou nebo snad pootevřít oko. Blake dělal čím dál více směšných zvuků, nakláněl se k nehybnému zvířeti až do chvíle, kdy ho překvapila Odile vracející se ze zahrady.

„Máte nějaký problém?“ zeptala se s pozvednutým obočím.

„Žádný,“ odpověděl a hbitě se narovnal.

„Líbí se vám váš pokoj?“

„Je naprosto vyhovující,“ odvětil a pomyslel si přitom, že tam určitě příliš dlouho nezůstane.

Venku mezitím začalo zapadat slunce. Teplé sluneční paprsky dopadaly na měděné kastroly vyrovnané do řady a odrážely jeho světlo do celé místnosti. Závan větru pronikl až do kuchyně. Kromě kočičího kožíšku nebylo v celé místnosti nic, čím by ten proud vzduchu pohnul. Kocour se otrásl.

„No tak tam pořád nestůjte a pojdte se posadit.“

„Já myslel, že...“

„Ne, to je v pořádku. Když už budeme žít pod jednou střechou, tak se sluší vám nachystat řádné uvítání.“

Odile se vrátila se salátem, který opláchla v dřezu od hlíny.

„Vy pěstujete zeleninu na vlastní zahrádce?“ zeptal se Blake.

„Není tak veliká, jak bych si přála, ale pro nás všechny to stačí. Zítřka vám ji ukážu, jestli budete chtít.“

„Takže vy vaříte pro všechny? I pro toho člověka, který žije v loveckém domku?“

„Jé, já na něj úplně zapomněla! Bylo by dobré, kdybyste ho navštívil než bude tma. Je trochu zvláštní.“

„Trochu zvláštní?“

Odile se o tom nechtěla příliš hovořit a jen ukázala na dveře vedoucí do zahrady.

„Půjdete alejí pořád rovně dolů. Když půjdete pořád dolů a neuhnete do kopců nebo k lesu, nemůžete se ztratit. Není to daleko, ale lovecký domek není odsud vidět. Neminete to.

Je to malý cihlový dům porostlý popínavými růžemi. Tak příliš neotálejte. Když tam budete, můžete mu rovnou říct, ať přijde na večeři. Máme domácí telefon, ale ten už nefunguje...“

Postavila se zpátky ke dřezu, ale pak si to rozmyslela:

„Počkám na vás s večeří, jestli chcete. Dobře si vzpomínám na svůj první večer tady. Ti, co tady tehdy pracovali, mě nechali večeřet úplně samotnou, přímo tady u toho stolu. Já teda nevím, co si u toho budeme vykládat, ale jestli vás takové věci můžu ušetřit...“

„Moc děkuju.“

Odile pokývala hlavou. Byla to žena plná překvapení. Velící důstojník má také srdce...

Andrew vyšel ven a dal se naznačenou cestou. Brzy už neslyšel ani zvuk vody ve dřezu. Světlo bylo tlumené a ze stromů už zbyla jen velká šedá masa. Blake nikdy v tuhle hodinu nechodil rád ven – „za večerního šera“, jak říkávala francouzsky Diana. Vždy, když nebyl při západu slunce doma nebo se svými blízkými, byl melancholický nebo se cítil osamělý. Aby si dodal odvahy, dlouze se nadechl a přidal do kroku.

Pozemek před domem měl klasické uspořádání – trávničky, aleje a symetrický živý plot, který už dávno potřeboval ostříhat. Zato prostor za domem měl vše, co patří k luxusně zařízené zahradě, kde rostly keře a skupiny stromů, které sjednocoval dlouhý trávník umístěný uprostřed. Tento obrovský prostor s četnými zákoutími se jako had kroutil mezi dvěma zalesněnými kopci. Andrew ve slábnoucím světle s obtížemi rozeznával nerovnosti povrchu a občas klopýtl o kameny, které vyčnívaly z jinak hladkého povrchu aleje. Jak se blížil k zadní části pozemku, prošel okolo altánu, objevil opuštěnou voliéru a nakonec zahlédl domek s rozsvícenými okny. Bylo to nevelké obydlí čtvercovitého půdorysu stojící pod velkými jasaný na konci květinového záhonu.

Sešel z cesty a zkrátil si cestu přes trávník. Už byl blízko dveří, když tu najednou zaslechl ostré hlasy a zvuky zápasu. V evidentně vybydleném prostoru se spolu bili dva muži. Andrew se stáhl, netroufal si zasáhnout. Tiše se přiblížil až k oknu, kterým chtěl opatrně nahlédnout dovnitř. Neviděl nikoho, ale lidé, které slyšel, mluvili hlasitěji. Hádka se určitě odehrávala ve vedlejší místnosti. Aby zjistil, co se děje, vydal se podél zdi směrem k dalšímu oknu. Razil si cestu záhonem a rukou se opřel o okenní tabulku, aby lépe viděl. Přimhouřil

oči. Najednou ho někdo pevně uchopil za paži a zkroutil mu ji za zády. Andrew zaskučel bolestí. Cítil nějakou studenou věc, kterou ho ten člověk bezohledně tlačil pod čelistí. Jeho hlas mu zblízka zasyčel do ucha:

„Varuju tě, ty zlodějská chátro, jestli se jen pohneš, tak ti rozbiju ciferník a rozškubu tě na malé kousky a předhodím tě jako žrádlo svému psovi...“

Andrew sice nerozuměl úplně všem slovům, ale podstata toho sdělení mu byla naprosto jasná.

„Přišel jsem vás pozdravit,“ promluvil roztřeseným hlasem, který zněl přidušeně kvůli té věci, která ho tlačila na krku.

„Jasně, kámo. Já vim moc dobře, co dál řekneš. Já taky přicházím v míru a teď mně dovedte k vašemu kápovi! A mimochodem, v takovouhle hodinu nikdo nechodí nikoho jen tak pozdravit, to se dělá ve dne. Ty jeden chmatáku, tys mi přišel ukrást moje náradí! Minulej tejden ti to nestačilo, co? Poslouchej dobře: teď si tě hezky obrátím, abych ten tvůj zlodějskej obličej viděl pěkně na světle, a když nebudeš vyvádět, dožiješ se možná zítřejšího rána.“

Muž zkroutil Blakeovu paži ještě silněji a přinutil ho, aby se otočil obličejem k němu.

„Ty bláho, voni se nestyděj ani za tohle,“ pokračoval ve své promluvě, když zahlédl obličej svého zajatce. „Už posílej na lup i důchodce! No to je hrozný! Hele, opravdu jsi tady sám? To s těmahle rukama jak párátka jsi mi ukrad dvě stě kilo materiálu? Kde máš ostatní kumpány?“

„Nemám žádné kumpány. A ta ruka bolí. Jsem nový major-domus, Blake.“

Muž rychle zamrkal. Rozpoznal anglický přízvuk, který se podstatně lišil od přízvuku cikánů, kteří mu trochu komplikovali život. Přestal Blakeovi tlačit svou zbraní na krk a uvolnil stisk své paže.

„Nový majordomus...“ zopakoval muž, vyvedený z míry.

„Já vás považoval za...“

„Žrádlo pro vašeho psa, to už vím...“

Blake odstrčil stranou jeho zbraň. Mnul si pohmožděnou paži a přitom se šklebil.

„Váš způsob vítání návštěv je vskutku bizarní,“ zabručel.

„Pošlapal jste mi cibulku,“ odvětil muž a ukázal na pošlapané rostlinky.

„Madame Odile vám vzkazuje, že se můžete jít navečeřet.“

Muž pomohl Andrewovi upravit šaty do původního stavu.

„Je mi to opravdu líto, monsieur Steaku.“

„Blake, jmenuji se Blake. Já se teď vrátím zpátky, bude to tak lepší.“

„Nemůžete jen tak odejít! To je hloupé. Něčím vám to vynahradím.“

„Výstřelem z pušky nebo rovnou ranou nožem?“

„Ne, mám na mysli, že vás zvu na panáka na počest vašeho příjezdu.“

Zatímco předtím měl muž výraz krvelačné bestie, teď nasačil výraz nejlaskavějšího lidumila na světě. Andrew se na něj díval, byl na rozpacích a také trochu vystrašený. Začínal chápat, co Odile myslela slovy, že správce je „trochu zvláštní“.

Muž mu podal ruku.

„Philippe Magnier. Jsem tady správce.“

Andrew zaváhal a nakonec mu podal svou ruku.

„Andrew Blake. Omlouvám se za vaši tobolku.“

„Cibulku. Aromatická rostlina z čeledi cibulovitých. A když někoho přijdeme v takovouhle hodinu pozdravit, říkáváme touto dobou už *dobry večer*. *Dobry den* funguje tak do čtyř odpoledne, ale záleží na oblasti, kde žijete.“

„A po půl sedmé večer odpovídáte na pozdrav puškami, je to tak?“

„Se nezlobte. Už jsem říkal, že je mi to líto. Normálně člověk jen tak nezírá takhle ostatním do oken.“

„Když jsem se chystal zaklepat, slyšel jsem nějakou rvačku.“

„Jo tohle! To byla televize! Dan nechce jít odevzdat peníze na policii, i když díky tomu propustějí Jamese, tak si na něj Todd trochu došlápnul.“

„Tak já už vás nechám. Jsem si jistý, že brzy přijde Bill a všechny je pozatýká.“

„Vy už jste ten díl viděl?“

Blake si zhluboka povzdechl a obrátil se. Magnier ho zadržel.

„Ne, vážně, zůstaňte chvíli. Prosím. A navíc jsem tak nějak rád, že do tohoto domu přišel chlap, protože, no však víte, s těma třema gazelama tady je to pěkná šou.“

„Gazelama?“

„S madame Beauvillierovou, Odile a tou malou Manon. Nemaj to, jak se říká, v hlavě úplně v rychtyku...“

Andrew se nechal dotlačit až ke dveřím.

„No tak, nenechte se přece přemlouvát,“ přesvědčoval ho Magnier. „A vítejte u nás.“

„Jestli jsem správně pochopil vaše zvyky, tak to je naposledy, co k vám můžu vejít těmito dveřmi a příště se budu muset proplížít otvorem na odpadky nebo rovnou oknem?“

Magnier se na něj podíval trochu udiveně.

„Proč tohle říkáte?“

Andrew pokrčil rameny a vkročil do domu. Překvapilo ho, že se hned ocitl tváří v tvář štěkajícímu zlatému retrívrovi. Byl to mladý, divoký pes, se srstí oříškové barvy.

„Lehni, Yuplo!“ zakřičel na něj Magnier a předstíral, že zvedá ruku. „Nebojte se, není zlej.“

Pes nově přichozího přivítal vskutku slavnostně. Olízal Andrewovi ruce, dokonce i mezi jednotlivými prsty.

„Jestli mě měl po těch kousíčkách sežrat on, tak by mu to vystačilo na pěkně dlouho...“

Magnier přinesl ze skříňky dvě sklenky a láhev a vysvětloval:

„Dělá mi společnost. To on mě upozornil, že jste tady. Je to dobrý hlídač.“

Blake psa pohladil po hlavě a zašeptal mu do ucha:

„Příště mu prosím tě řekni, že nejsem zloděj. Připadáš mi tady v tom ze všech nejnormálnější...“

„Podťe, připijem si na naše legrační seznámení!“

Magnier pozvedl svou sklenici. Blake se k němu přidal a mnul si přitom bradu, která ho stále bolela od té zbraně. Vypil celou sklenku naráz a málem se udusil.

„Ta píše, co?“ smál se Magnier.

„Musím se vrátit. Odile na mě čeká.“

„Ta může počkat, aspoň jí to trochu přistříhne křídýlka. Ta už se tady pěkně dlouho považuje za šéfovou. Pudu s váma.“

9

Rychle povečeřeli a Andrew pomohl Odile sklidit ze stolu. Během jídla nastávaly dlouhé chvíle ticha a mezi nimi si povídali jen o naprosto bezvýznamných věcech. Blake této situace využil ke sledování Mefista a doufal, že ho konečně uvidí alespoň otevřít oči nebo ještě lépe: že ho zahlédne při nějakém pohybu. Ale kocour naprosto dokonale zvládal svou roli nehybné sfingy. To zvíře se zase dokázalo vzdálit od kamen a Andrew nebyl schopen říci, kdy se to stalo. Skutečné umění.

Když nastala chvíle odchodu do pokoje, Blake už si nevzpomínal ani na to, co jedl, ani na to, o čem si s Odile povídali – určitě šlo o vedlejší účinky správceva podlého pozvání na aperitiv.

„Dobrou noc, madame Odile, a děkuji, že jste mě pozvala ke stolu.“

„Žádný problém. Dobrou noc, monsieur Andrewe. A nezapomeňte, že se tady zítra ráno potkáme a rovnou se do toho všeho pustíme.“

„*Madame Odile, monsieur Andrewe* – nemyslíte, že to zní trochu staromilsky? Možná bychom si mohli říkat křestními jmény...“

„Já dávám přednost starosvětskému před nějakým familiárním společenským oslovením, monsieur Andrewe.“

„Jak chcete, ačkoliv mě udivuje, že dáváte přednost stylu Jane Austenové, zatímco já vám nabízím něco bližšího Victoru Hugovi...“

Na to už kuchařka nijak nereagovala a Blake vyšel ven z kuchyně.

Jediná úsporná žárovka, která osvětlovala jeho pokoj, vysílala chladné světlo, díky němuž byste si domek pro panenku Barbie spletli s průmyslovým mrazákem na ryby. Jestli si Andrew chtěl lehnout, tak tentokrát už neměl na výběr: musel nejdřív vybalit svůj kufr. Otevřel ho a pečlivě z něj vytáhl oblečení, které narovnal do skříně. Posléze se mu podařilo dostat svůj kufr na vršek skříně. Byl tak široký, že celkový výsledek se tvarově podobal houbě. V mini koupelně rozmístil několik toaletních potřeb a své dva kartáčky na zuby umístil do sklenice, která byla na polici pod zrcadlem.

Na jeho posteli už zbýval jen malý batoh. Vyndal z něj rámeček, který před cestou z opatrnosti pečlivě zabalil do svého bordó pyžama. Byla na něm fotka, kde byli všichni tři na dovolené, zalití jihofrancouzským sluncem. Diane celá zářila, Sarah se smála; obě dvě měly hlavu položenou na jeho ramenou. Toho dne byl tak silný vítr, že vytrhal všechny plážové i kavárenské slunečníky a to mezi lidmi vyvolalo nesku-tečnou paniku, které se tolik nasmáli. Na jejich tvářích bylo vidět právě prožívané štěstí. Nevěděli, že zrovna prožívají své poslední společné prázdniny. Zase něco, co bylo naposledy.

Andrew odklopil podpůrnou nožičku fotorámečku a položil jej na noční stolek. Zalovil rukou v batohu, v němž našel malého plyšového klokana, kterého opatrně postavil vedle fotografie tak, aby se na něj díval.

„Dobrý večer, Jerry,“ řekl mu.

Uši i nos plyšáka byly celé ošoupané. Ani jeho malé kulaté rýhované oči se už neleskly tak jako dřív. Andrew se na něj něžně podíval. Trochu zaváhal, ale nakonec ho vzal do rukou a pevně ho stiskl v náruči. Chvilí schovával nos v jeho kožišku, aby cítil jeho vůni, a pak ho odložil. Vybavilo se mu mnoho vzpomínek. Některé věci mají moc překonat čas, ale nikdy nepřekonají bolest. Za tu trochu útěchy, kterou vám dodají, se platí draze. Štěstí, které zdánlivě oživují, je poté od vás ještě dál, když takovou věc pustíte z rukou.

V Andrewově batůžku už zůstal jen jeho mobil. Natáhl se s ním ke světlu, aby ho mohl zapnout. Žádný signál. A tak Blake, který vypadal jako hledač zlata s elektronickým detektorem kovů v ruce, začal pomalu přecházet po těch několika metrech svého pokoje, a pokoušel se chytit signál. Nic, ani stopa po nějaké síti. A kdo by mu vlastně volal?

Vyčistil si zuby a chvíli se pozoroval v novém zrcadle. Jiná výzdoba okolo a jiné světlo ho přinutily, aby se na sebe díval jiným okem. Kdyby před sebou neměl ten odraz, který se pohyboval v zrcadle, kdyby věřil jen tomu, jak se hluboko uvnitř sebe cítil, byl by se považoval za mrtvého.

Andrew pečlivě naklepal všechny peřiny a lehl si. Sundal si brýle, složil je a položil na noční stůl – takhle už to udělal téměř osm tisíckrát. Poslední věc, kterou před usnutím zahlédl, byl Jerry. Zavrtal se do peřin. Povlečení bylo cítit jednou z těch syntetických vůní, které mají připomínat jaro. Už teď mu chyběla jeho vlastní postel. Jak dlouho už nespál v posteli pro jednoho? Jestli si kdysi říkal, že i to už je naposledy, pak se mýlil. Jako každý večer popřál dobrou noc také Dianě, která spala už velmi dlouho. Přesně sedm let, čtyři měsíce a devět dní.

10

Někde v dálce se náhle ozval zvuk hromu jako v nějakém špatném snu. Pak zvuky bombardování jak v nějaké válce. Nakonec se ozvala tlumená rána a děsivý hlas řekl:

„Monsieur Blakeu, je 6:15. Zaspal jste.“

Znovu se ozvalo klepání na dveře. Andrew se s námahou obrátil na druhou stranu a snažil se probírat. Najednou se dveře otevřely a v nich se objevila Odile.

„Pospěšte si! Máme zpoždění. Tohle se madame nebude líbit!“

Nahmatal brýle a posadil se.

„A co kdybych spal úplně nahý?“ pohoršoval se.

„Tak to by vám byla pěkná zima,“ odpověděla kuchařka, aniž by se tím nechala jakkoli vyvést z míry. „Rychle se osprchujte, čekám vás za pět minut dole.“

Andrew vstal tak rychle, až se mu zatočila hlava. Ani neměl čas nastavit kohoutky tak, aby z nich tekla teplá voda. Nejdříve mu z ledové vody ztuhly kosti, pak zas vykřikl pod proudem horké vody. Byl sotva probuzený, a už pěkně vynervovaný, ale do kuchyně dorazil ve stanoveném časovém limitu.

„Protože to je váš první den, došla jsem pro noviny místo vás,“ prohlásila Odile. „Pojďte se mnou do prádelny, ukážu vám, jak je vyžehlit.“

Před Andrewem se vynořily nové chodby, vedoucí až do místnosti, kde se nacházela pračka a sušička. Kuchařka ukázala na žehlicí prkno, na němž byl položený čerstvý výtisk novin *Le Figaro*.

„Ze všeho nejdřív musíte prkno přikrýt *speciální houní na noviny*, jinak by Manon na něm měla tiskařskou barvu a ta by pak nechala na prádle při žehlení stopy.“

Dala mu žehličku do rukou.

„Dejte to na trojku. Víc ne, protože to jinak může chytit. Já to dobře vím, už se mi to stalo...“

„OK, na trojku.“

„A používat budete jen žehličku se zeleným držadlem, protože tou druhou žehlí Manon prádlo...“

„...všemu rozumím, tiskařská čern a to všechno, čisté prádlo by se zašpinilo.“

„No a teď je řada na vás.“

„Mám vyžehlit ty noviny.“

„Přesně tak. Nejsou pak zohýbané a taky to stabilizuje barvy. Madame si díky tomu nezašpiní prsty. Tohle sloužící ve slavných domech v Anglii nedělají?“

„My tam ani neumíme číst,“ zamumlal Andrew. „Možná že až konečně uděláme tu revoluci, tak si od vás půjčíme Karla Velikého, aby vynalezl školy.“

Snažil se žehlit, jak nejlépe uměl. Ze zápachu připečené tiskařské barvy se mu dělalo nevolno. Zarazil se u palcového titulku:

**CENA OCELI VZROSTLA O VÍCE NEŽ 20 %:
HROZBA PRO PRŮMYSLOVOU PRODUKCI.**

V tu chvíli zasáhla Odile:

„Madame nesnáší, když čteme noviny dříve než ona.“

„Vy myslíte, že když se na ty noviny podívá Angličan, tak se ty stránky opotřebují? A jak by se to vůbec dozvěděla? Má snad ve svém košíčku s pletacími potřebami detektor lži?“

„Madame se pletení vůbec nevěnuje, a vůbec byste se jí neměl takhle posmívat. Zíral byste, co všechno ona dokáže...“

„No, kdyby tak uměla číst noviny a nebála se, že si přitom trochu začerní ruce, tak to by na mě opravdu zapůsobilo. Takováhle mánie je opravdu směšná.“

„Že zrovna vy takhle mluvíte o směšných mániích.“

„Co tím máte na mysli?“

Andrew přestal s žehlením a podíval se na Odile, která mu odpověděla:

„Madame přinejmenším nespí s plyšovým zvířátkem jako nějaké malé dítě...“

Andrew zvedl ruce k nebi:

„Nejenže si dovolíte vletět zničehonic do pokoje muže, kterého znáte sotva jeden den...“

„Zaspal jste, madame by vás určitě propustila!“

„...ale ještě špehujete, co kde má!“

„Ale tak to vůbec není!“

„Když už jste tedy tak indiskrétní, tak mi dovozte, abych vám vyprávěl Jerryho příběh.“

„To mě vůbec nezajímá. Nevím ani, kdo je ten Jerry, o kterém mluvíte.“

„Je to plyšový klokan, kterému se vysmíváte. Nikdy bez něj necestuji. Byl to oblíbený plyšák mé dcery, která ho tak pojmenovala, když ho dostala k pátým narozeninám od kmotra, který se právě vrátil z Austrálie. Všude ho brala s sebou. Kdybychom Jerryho ztratili, byla by to strašlivá katastrofa. Celá léta ho svírala v náručí, když šla spát. Když ho neměla, nemohla ani usnout. A pak Jerryho jednoho krásného dne posadila do rohu postele. Už se s ním nemazlila. Po nějakém čase ho odsunula

na poličku. A ještě později, když vylétla z rodného hnízda a šla studovat na univerzitu, odjela bez něj. Bylo to přirozené, ale já z toho byl celý pryč. Zvykl jsem si každé ráno chodit do jejího pokoje a pozdravit toho opuštěného kamaráda. A od té doby ho vozím všude s sebou. Můžete se tomu klidně smát, jestli chcete...“

„Omlouvám se, vážně. Nechtěla jsem...“

Přerušil je tenký proužek dýmu, který začal stoupat z novín.

„Ježíši!“ vykřikla Odile a položila žehličku stranou. „Burza je v plamenech!“

„Tomu se říká skutečné měnové vzplanutí.“

„Jen se smějte. Teď nás odsud vyleje oba.“

„Žádný problém. Podívejte, nabídky pracovních míst jsou netknuté...“

Andrew seděl sám u stolu v kuchyni, kde si nalil šálek čaje. Po tom veleúspěšném začátku prvního dne si vychutnával šálek silného Earl Grey s cukrem. Jeho pohled se zastavil na kocourovi, který se od včerejška zjevně ani nepohnul.

„Tak řekni, Mefisto, jaké je tvé tajemství? Udělej mi radost a otevři oči, ať mám aspoň malý důkaz o tom, že nejsi vycpaný.“

Na chvíli ho napadla myšlenka, že by se na to zvíře vrhl, aby ho přinutil k nějaké reakci, ale ještě než ji stačil realizovat, vrátila se Odile.

„Tak tomu nemůžu věřit!“ nadávala kuchařka a sesunula se na židli. „Kdybych já spálila jediný milimetr novin, neumím si ani představit, jak moc by mi za to vyčinila. Ale pánovi ani slovo. Ba hůř, ani nepípla, že nejste oholený, a navíc se směla vašemu zelenému motýlku v kombinaci s modrou košilí... To je naprosto nechutné.“

Andrew se usmál a odpověděl:

„Máte pravdu, ani si nevšimla, že jsem jí donesl jídlo. Vaše toasty voněly nádherně, ale vůně mých novin to všechno naprosto přebila...“

Odile se podívala na hodinky.

„Viděl jste Manon?“

„Ještě ne. Možná ještě nepřijela.“

„Ale ano, zahlédla jsem oknem její kolo. Ve čtvrtek ráno má vždycky zpoždění.“

Odile se následně obrátila na kocoura:

„Přej mi štěstí, Mefisto, musím teď jít nahoru a pomoci madame s její ranní toaletou.“

Zvedla se. Andrew tichým huhňavým hlasem zašeptal:

„Hodně štěstí, mňaaaau...“

Odile se bleskově otočila a se zábleskem naděje v očích se zadívala na nehybně ležící zvíře:

„Mefisto, ty mluvíš?“

„Klid, vždyť ani neumí otevřít oči...“

Kdyby v tu chvíli měla v ruce pánev, asi by ho s ní zavraždila.

11

Blake právě uklízel nádobí, když k němu najednou od hlavního schodiště dolehl pronikavý zvuk píšťalky, jaký se ozývá jen před penaltou na mistrovství Evropy. Málem tu kupu nádobí shodil na zem, jak rychle se rozeběhl zjistit, co se děje. Kocour přesto všechno nehnul ani brvou.

Když vběhl do chodby, Andrew málem plnou parou narazil do dívky, která právě přibíhala směrem od prádelny se sluchátky na uších.

„Co se děje?“ zeptal se Blake znepokojeně.

Neznámá si sundala sluchátka z uší a ukázala směrem na odpočívadlo na schodišti do prvního patra, kde se tyčila Odile a v ruce točila píšťalkou uvázanou na provázku. Proti světlu okna, jak byla napřímená a ovládala celou vstupní halu, se podobala krvelačnému transylvánskému hraběti, který vítá své oběti.

„Proč jste pískala?“ zeptal se Andrew.

„Abych vám představila Manon. Člověk nikdy neví, kde zrovna je. S tou hudbou na uších mě prostě nikdy neslyší, když na ni volám. Tak na ni místo toho pískám.“

Dívka se na Blakea usmála. Váhala, jestli mu má podat ruku, nebo se mu poklonit jako by byl anglická královna.

„Dobrý den,“ řekla nakonec jednoduše.

Andrewovi byla okamžitě sympatická. Měla velké oči, lemované černými řasami, a dlouhé kaštanové vlasy sepnuté sponkou. Její živost a ladnost pohybů jí propůjčovaly auru tanečnice. Energie z ní vyzařovala, i když zrovna stála v klidu.

„Dobrý den,“ odpověděl. „Omlouvám se za způsob našeho seznámení. Byl bych počkal, až přijdete do kuchyně.“

„To nic,“ usmála se. „Vrátím se teď do prádelny, věším tam prostěradla.“

Náhle se hlasitě rozezněl zvonek. Blake si myslel, že to je od vchodu, ale Odile se rychle rozeběhla do schodů a vykřikla:

„Madame mě volá!“

Takže i Dracula má svého nadřízeného, pomyslel si Blake. Ale příliš ho to neuklidnilo. Obrátil se k Manon a zeptal se:

„Jestli jsem to správně pochopil, tak Odile vás volá pískáním na píšťalku a madame volá Odile tímto zvoněním, je to tak?“

„Správně.“

„A jak budou volat mně? Signální pistolí nebo snad řehtačkou?“

„Od té doby, co je rozbitý domácí telefon, je signální pistole vyhrazena pro správce.“

„Á, kouzelné. A předpokládám, že v tomto prostředí hlučném jak letadlová loď v pohotovosti máme zachovat klid jogínskému mistra?“

„Jestli chcete, mám doma ještě jeden MP3 přehrávač... Můžu vám ho půjčit. Když si ho pustíte nahlas, tohle už neuslyšíte.“

„Jste moc hodná. Ale v mém věku už mi zbývá jen trochu času, než úplně ohluchnu a nic neuslyším tak jako tak...“

Z chodby v prvním patře byl slyšet povyk, nebo spíš dusot stáda koní. Odile se valila dolů po schodech a s panikou v hlase oznamovala:

„V koupelně u madame neteče voda, a přesto ji někde slyším téct...“

„Nad kterým pokojem se nachází její koupelna?“ zeptal se Blake.

Odile ze všech sil přemýšlela, až z toho vraštila obočí. Manon vykřikla:

„Nad knihovnou, hned tamhle za vámi!“

„Madame si nepřeje, aby tam kdokoli vkročil,“ protestovala Odile.

„Nemáme na výběr,“ odvětil Blake. „Manon, ukažte mi, kde to je.“

Andrew vstoupil do knihovny. Ze stropu crčela voda. Odile to všechno pozorovala, ale neodvážila se přejít přes práh. Blake křikl:

„Madame možná už nemá žádnou vodu v koupelně, ale mohu jí s radostí oznámit, že od nynějška má k dispozici tekoucí vodu přímo ve své knihovně.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se rozrušeně Odile.

„Zastavíme vodu, a to rychle, jinak jí uděláme bazén přímo mezi encyklopediemi. Kde je hlavní uzávěr vody?“

„Ve sklepě?“

„Mohla byste ho jít zavřít?“

„Ne.“

„Co prosím?“

„Nepůjdu.“

„Mám tomu rozumět tak, že i tohle je součástí mých povinností?“

Odile zůstala stát jako solný sloup. Blake na ni dál naléhal:

„Můžete mi prosím alespoň ukázat, kde se ten uzávěr nachází?“

„Tak to určitě ne. To raději podám výpověď. Tam dole jsou obrovský chlupatý pavouci a ty příšerné myši...“

„Má strach z pavouků a myší,“ povzdechla si Manon.

„A vy, slečno, byste mě tam mohla dovést? Pospěšme si, voda už se valí po knihách.“

„Sklep je tamtím směrem. Ale já zase nevím, kde se nachází ten uzávěr...“

Když sestupoval po zaprášeném a špatně osvětleném schodišti, myslel Andrew na to, jak si ještě včera večer říkal, že tento dům je poklidné místo.

12

Blake, Odile a Manon využili toho, že slunce stálo v nadhlavníku, a rozestavovali navlhlé knihy podél plotu okolo zahrádky, aby tam uschly. Když tu výstavku uviděl Magnier, který se přišel naobědvat, prohlásil:

„Tak se přece jen rozhodla to všechno dát do vetešnictví.“

Blake se s námahou narovnával, přičemž nepřestal otírat výtisk *Cikánečky* od Cervantese, pozdravil ho a pronesl:

„Ještě než případně spáchá takový omyl, měl byste si přečíst přinejmenším tuto knihu. Je to příběh o cikánech, a to by se vám mohlo hodit.“

Magnier se rozhlédl.

„Ty vaše knihy sou celý mokrý...“

„Problém s vodovodním potrubím.“

„Jak to není venku, tak se mě to netejká.“

Na prahu kuchyně se objevila Odile a ukázala na výklenek ve zdi, kde se skrýval nosič s jídlem.

„Vaše jídlo je na svém místě. A nezapomeňte mi vrátit ostatní nosiče na jídlo.“

A bez dalších slov se vrátila ke svým povinnostem. Magnier si vyzvedl svůj proviant a vydal se zpátky směrem ke svému domu. Když procházel kolem Blakea, navrhl mu:

„Řekněte, nepřišel byste si některé večír zas na skleničku?“

„Proč ne? Za pár dní...“

„Až se vám to bude hodit, monsieur Brakeu.“

Manon zrovna přicházela s novým nákladem knih.

„Ty jsou poslední a pak už to máme hotovo,“ oznámila. „Ještě, že jste reagoval tak rychle, jinak by bylo po veškerém nábytku a parketách. Dopadne to dobře.“

Blake si vzal část jejích knih.

„Díky, Manon.“

Společně vystavili knihy slunečním paprskům. Odile měla nějakou práci v kuchyni. Blake toho využil a diskrétně se zeptal Manon:

„Povězte, Manon, ten Magnier a Odile to spolu mají pořádkem takto?“

„Jak to myslíte?“

„Jsou jako pes a kočka.“

„Já je ani jinak neznám. On nikdy nevkročí do domu, leda že ho o to madame požádá, a ona zase nechodí ven do parku, s výjimkou zahrádky.“

„A to nikdy nejíte společně?“

„S mou pracovní dobou na to ani nemám čas. Musím být v 14:30 ve škole v centru města.“

„Co tam děláte, jestli nejsem indiskrétní?“

„Do doby, než udělám zkoušky na učitelku, pomáhám tamním učitelkám.“

„No to je úžasné!“

„Jenže loni se to nepovedlo, a protože žiju společně s matkou, musela jsem vzít tuhle práci. Ale je to tu fajn...“

„A když už jsme u všech těch otázek, Manon, vy určitě máte mobil, že?“

„Jasně, i když to není zrovna poslední model...“

„Máte tady nějaký signál?“

„Vůbec nic. Jednou jsem slyšela pana Magniera říkat, že jediné místo, kde se dá něco chytit, je na kopci v lesích.“